

USNESENÍ

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 25. června 2024 odvolání **obžalovaného K. Š.**, narozeného [redacted] v Praze, proti rozsudku Okresního soudu Praha východ ze dne 25. dubna 2024, číslo jednací 37 T 8/2024-234, a rozhodl **takto:**

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného **zamítá.**

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu Praha východ byl obžalovaný K. Š. **uznán vinným** pokusem úmyslného přečinu ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1, § 146 odst. 1 trestního zákoníku a **odsouzen** podle § 146 odst. 1, § 67 odst. 2 písm. a) a § 68 odst. 1 trestního zákoníku k peněžitému trestu v počtu 50 denních sazeb po 200 Kč, tj. 10 000 Kč. Zároveň obžalovaný byl podle § 228 odst. 1 trestního řádu uznán **povinným zaplatit** na náhradě škody poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, IČ 41197518, částku 1 384 Kč.
2. Podle skutkových zjištění okresního soudu se daného přečinu dopustil tím, že dne 14. 11. 2022 v době od 12:15 do 12:30 hodin u pozemní komunikace před vraty vedoucími na pozemek domu č.p. [redacted] ve [redacted], okres Praha – východ, po slovní rozepři, kterou měl s M. Š. nar. [redacted] a též s F. Š. nar. [redacted], jako řidič motorového vozidla zn. Dacia [redacted], RZ: [redacted] se rozhodl svým vozidlem z místa rozepře odjet, kdy v přední části vozidla u levého boku stál M. Š. se svým otcem F. Š. na což reagoval M. Š. tak, že svého otce poodstrčil, aby ho K. Š. vozidlem neohrozil, dále se M. Š. dostal k přední části vozidla, rukou se odtlačoval od přední části kapoty, i od levého zpětného zrcátka vozidla, s předpokladem toho, že K. Š. bude pokračovat ve směru jízdy doleva, v důsledku rozjždění vozidla řízeného K. Š. ve snaze jej zastavit se M. Š. dostává před přední část vozidla směrem k pravému boku vozidla, K. Š. pokračoval v jízdě a to směrem doprava, kdy M. Š. tento byl nucen před vozidlem ustupovat, přidržoval se přitom kapoty vozidla a následně si lehá na kapotu vozidla, kdy s takto na kapotě visícím M. Š. ujel vozidlem přesně nezjištěnou vzdálenost v řádu několika metrů, poté odbočil vlevo směrem na [redacted] a M. Š. z kapoty vozidla spadl na pozemní komunikaci napravo od vozidla a utrpěl přitom smykovou kožní oděrku na malíkové straně střední třetiny pravého předloktí délky cca 8 cm, oděrku na dlani levé ruky a pohmoždění pravé strany hrudníku, což si vyžádalo dodržování 14 denního klidového režimu, přičemž při svém počínání musel být srozuměn s tím, že může způsobit poškozenému minimálně zranění spočívající v omezení v běžném způsobu života po dobu nejméně 7 dnů, k čemuž jen shodou okolností nedošlo.
3. Proti rozsudku, do všech jeho výroků, podal v zákonné lhůtě **obžalovaný odvolání**. V jeho písemném odůvodnění koncipovaném obhájcem a dále rozvedeném při veřejném zasedání prvému soudu vytýká vadná skutková zjištění, nesprávné právní posouzení a také porušení práva obžalovaného na spravedlivý proces, jež shledává s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2005, sp. zn. II. ÚS 418/03, v neprovedení dalšího důkazu, pomocí kterého by mohl být najisto zjištěn skutkový stav, konkrétně navrženého výsledku znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství MUDr. Toupalíka, případně provedení vyšetřovacího pokusu nebo prověrky na místě, jež se rovněž nabízely, a v nedostatečném odůvodnění odmítnutí důkazu výsledkem znalce. V případě skutkových a právních zjištění obžalovaný nesouhlasí s popisem jednání, které je obsaženo v napadeném rozsudku, ani se způsobem, jakým nalézací soud

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

hodnotil ve věci provedené důkazy, ani s právní kvalifikací, kterou z jeho jednání soud vyvodil. Obžalovaný má za to, že je zde až extrémní nesoulad mezi výpovědí obžalovaného, lékařskou zprávou a odborným vyjádřením na jedné straně a výpovědí M. a H., M. V., F. Š. a poškozeného na straně druhé. Podle jeho názoru pokud by událost proběhla tak, jak uvádí první soud a poškozený se skutečně nacházel na kapotě vozidla obžalovaného a vlivem setrvačnosti přepadl v levé zatáčce přes pravou přední část vozidla, pak by nemohl mít zranění, jež u něho byla zjištěna. Jejich popis totiž odpovídá verzi obžalovaného, kdy se poškozený ve snaze zadržet obžalovaného chytá levého zpětného zrcátka a snaží se zastavit rozjíždějící automobil, následkem tohoto ztratí rovnováhu, udeří se vnější stranou pravé ruky o dveře automobilu a narazí pravou polovinou hrudníku do dveří řidiče, přičemž poranění vnitřku dlaně vzniká úderem otevřené dlaně o zem, když se poškozený pokoušel zabránit svému pádu. V odvolání dále nastiňuje dva scénáře s možnými zraněními, kdy v prvním by při přepadení z kapoty vozidla došlo k překulení poškozeného na záda, při druhém by pouze přistál na břiše s tím, že v obou případech by poškozený mohl mít pohmožděné vnitřní strany rukou a dlaní od toho, jak by se snažil na kapotě udržet. Obžalovaný nesouhlasí ani s výpověďmi svědků H. a V., které poukazem na nález Ústavního soudu ze dne 19. 8. 2004, sp. zn. III. ÚS 224/04, a rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 23. 10. 2003, sp. zn. 9 To 326/2003, hodnotí jako nevěrohodné vzhledem k tomu, že ačkoli oba svědci shodně uvádějí, že spatřili svého souseda a blízkého kamaráda viset na kapotě akcelerujícího vozidla, zároveň shodně projevují nepochopitelný nezájem o danou velmi dramatickou scénu. V jejich případě také prvnímu soudu vytyká porušení zásady hodnocení věrohodnosti svědecké výpovědi, když k otázce případné zaujatosti svědků pouze konstatoval, že sílu přátelství a důvěru soud hodnotit nebude, ač z dosavadního průběhu řízení je patrné, že Š. nejsou jenom sousedé H. a V., nýbrž i jejich dobří přátelé, co se znají v případě H. a Š. od dětství. Obžalovaný v odvolání rovněž uvádí, že jeho jednání bylo vyústěním nutné obrany, do níž ho poté, co se s ním nejprve dohadoval poškozený (probíhaly mezi nimi vzájemné urážky a vulgarismy), dostal otec poškozeného H. Š. tím, že po boku svého syna do děje vstoupil s ještě větší razancí a s lištou od motorové pily v ruce, což věrohodnost výhrůžek jenom podtrhovalo, na něj hulákal, aby se sebral a jel do prdele, než dostane přes držku. Ze strany Š. staršího tedy byl pohrůžkou násilí nucen, aby něco konal, a je proto absurdní, aby byl trestán za to, že v obavě o své zdraví pouze vykonal jeho protiprávní příkaz a z místa odjel, čemuž se pokusil opět protiprávně zabránit poškozený tím, že se mu zavěsil na levé zpětné zrcátko. Podle obžalovaného, který z nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 6. 2020, sp. zn. IV ÚS 362/19, cituje větu: “Závěr o příčinné souvislosti nepřihlízející k podílu poškozeného na porušení bezpečnostních předpisů a založený na nepřesné interpretaci výpovědí v řízení slyšených znalců vede k závěru o extrémním nesouladu rozhodnutí obecného soudu s vykonanými důkazy. Ani vysoká míra pravděpodobnosti nedostačuje k tomu, aby nebylo použito pravidlo in dubio pro reo; opačný postup vede k porušení čl. 36 odst. 1 ve spojení s čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod“, tak neobstojí právní argumentace soudu I. stupně, že není přípustné, aby se obžalovaný pokusil ujet za situace, kdy se poškozený držel vozidla, neboť by ho tím mohl ohrozit. Obžalovaný proto navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a sám ho obžaloby zprostil, případně věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání.

4. Krajský soud v Praze jako soud II. stupně z podnětu podaného odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku i správnost řízení, jež jeho vydání předcházelo, zvažoval rovněž argumentaci použitou v odvolání, a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného není důvodné.
5. Soud I. stupně věnoval projednávané věci náležitou pozornost. V hlavním líčení v souladu s § 2 odst. 5 trestního řádu provedl procesně správným způsobem všechny důkazy, které k rozhodnutí potřeboval, takže pokud se obhajoba domáhala doplnění dokazování o výsledcích znalce MUDr. Toupalíka, který ve věci zpracoval znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

lékařství, o výslech svědka B [redacted] a o vypracování znaleckého posudku z oboru biomechanika, právem tyto důkazy neprovedl, nikoli však bez řádného odůvodnění, jak obžalovaný tvrdí. V případě znalce MUDr. Toupalíka považoval skutečnosti, které by bylo možno zjistit z jeho výslechu, za již prokázané ostatními provedenými důkazy, a v případě výslechu dr. B [redacted] a biomechanického posudku neshledal potřebu dalšího dokazování vzhledem k tomu, že navržený svědek nebyl v ten den projednávanému jednání přítomen a forenzní biomechanika se zabývá aplikací biomechanických stop pro potřeby kriminalistické praxe, přičemž mechanismus vzniku zranění mohl vyvodit z provedených důkazů včetně lékařských zpráv, jak vysvětlil v odstavci 26 odůvodnění napadeného rozsudku. Soud II. stupně tak může v dané souvislosti jen připomenout, že právem prvního soudu, který určuje rozsah dokazování tak, aby se nestalo bezbřehým, je odmítnout ty důkazy, které se vůbec nevztahují k předmětu projednávané věci, ty, které nemohou vyvrátit nebo prokázat skutečnost, jež má být prokazována a ty, které jsou zjevně nadbytečné, neboť by jen prodražovaly a protahovaly trestní řízení a nepřispěly by k jeho výsledku, či jinak řečeno, nemohly by v žádném případě zvrátit výsledek, k němuž soud I. stupně na základě ostatních důkazů již dospěl.

6. Provedené důkazy okresní soud následně hodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu podle § 2 odst. 6 trestního řádu a dospěl tak ke skutkovým závěrům, které nevzbuzujícím pochybnosti. Tyto své závěry v odůvodnění napadeného rozsudku také rozvedl v souladu s požadavky § 125 odst. 1 trestního řádu, takže je z něj patrné, o které důkazy opřel svá skutková zjištění, proč uvěřil verzi poškozeného nikoli obžalovaného a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení trestního zákona. Jeho úvahám, kterými byl veden, nelze vytknout žádnou zjevnou nesprávnost nebo nelogičnost. Prvý soud se správně neomezil na izolované hodnocení jednotlivých důkazů, ale spojil je do souhrnu a hodnotil je komplexně, jak mu trestní řád ukládá. Vypořádal se přitom i s obhajobou obžalovaného, jejímž opakováním, přes jistou variabilitu, je do jisté míry dané odvolání, takže uplatněné výhrady ohledně nesprávného zhodnocení důkazů, porušení zásady hodnocení věrohodnosti svědecké výpovědi či principu in dubio pro reo je nutno odmítnout jako neopodstatněné. Názor prvního soudu na věrohodnost či nevěrohodnost slyšených svědků a hodnocení ostatních ve věci provedených důkazů v napadeném rozhodnutí vysvětlené, odvolací soud sdílí. Takové hodnocení je právem soudu, který důkazy prováděl, neboť důkazy nejlépe zhodnotí ten, kdo měl nejbližší a nezprostředkovaný dojem z jejich provádění (viz blíže Šamal P. a kol., Trestní řád, Komentář, II. díl. 7. vydání, Praha: C. H. Beck, 2013, s. 3121). Proto i kdyby měl odvolací soud jiný názor na jejich zhodnocení, nemůže rozhodnutí soudu I. stupně zvrátit, jestliže ten hodnotil všechny důkazy, vypořádal se se všemi okolnostmi pro rozhodnutí významnými, z důkazů nevyvodil nic, co by z nich nevyplývalo, a nepostupoval by v rozporu s formální logikou. K žádné takové skutečnosti, a to ani k obhajobou tvrzenému extrémnímu nesouladu mezi provedenými důkazy navzájem a mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními nalézacího soudu, v tomto případě nedošlo.
7. Přesto odvolací soud s ohledem na uplatněné námitky v podaném odvolání považuje za nutné k věci poznamenat, že důkazní situace je poměrně jednoduchá, neboť zde proti sobě stojí výpověď obžalovaného, který spáchání žalovaného jednání popírá, aby je následně odůvodnil obavami o svoji bezpečnost s tím, že poškozeného na kapotě neměl a na zemi ho neviděl (výpověď z hlavního líčení), pozměněná před odvolacím soudem o vyjádření v tom směru, že na něj nebude bezdůvodně najíždět, najel na něj tím, že se chránil, a vůbec na něj ne, poškozený mu kroutil zrcátko, on (obžalovaný) nemohl ani vidět a jak mu kroutil to zrcátko, tak to odpálil vyložene doleva, vůbec nevěděl, že poškozený upadl, kdyby to věděl, tak ví, co je jeho povinnost, zastavil by a z okénka by se zeptal, jestli nepotřebuje pomoci, a výpověď poškozeného M [redacted] Š [redacted] podpořená svědky H [redacted] a V [redacted] a zčásti i svědky H [redacted] Š [redacted] a M [redacted] K [redacted] v tom, co je v dané věci stěžejní, tj. že po hádce s poškozeným a slovní výstraze otce poškozeného, aby se sebral a jel do prdele, než dostane přes držku, se obžalovaný se

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

svým automobilem zaparkovaným předkem směrem na [REDAKCE] a s koly stočenými doleva směrem k vratům nemovitosti najednou rozjel směrem dopředu, kde v tu dobu stál poškozený se svým otcem, toho poškozený odstrčil, zatímco sám zůstal před autem a musel nalehnout na jeho kapotu, protože jinak by mu obžalovaný přejel nohy, přičemž obžalovaný poškozeného na kapotě po silnici směrem na [REDAKCE] popovezl levotočivou zatáčkou několik metrů, než poškozený z kapoty spadl na silnici napravo od vozidla.

8. Obecně platí, že v případě proti sobě stojících výpovědí jsou obecné soudy povinny důkladně posuzovat věrohodnost jednotlivých výpovědí a postupovat přitom obzvláště pečlivě a obezřetně za přísného respektování principu presumpce neviny při vyvozování skutkových závěrů, o to více, je-li u svědka či svědků, jejichž výpověď stojí proti výpovědi obžalovaného, objektivně přítomna pochybnost o jejich nezainteresovanosti na výsledku řízení, to ale okresní soud v daném případě dodržel, neboť se s věrohodností protichůdných výpovědí obžalovaného a poškozeného a ostatních ve věci slyšených svědků dostatečným způsobem vypořádal právě v kontextu a komplexu veškerého provedeného dokazování včetně důkazů listinné povahy, přičemž neshledal ani žádný zájem či zainteresovanost poškozeného a jemu nakloněných svědků na výsledku řízení, ani žádné skutečnosti, které by věrohodnost jejich výpovědí snižovaly. Nic takového neshledal ani odvolací soud, který může zcela odkázat na odstavce 22 až 24 odůvodnění napadeného rozsudku, protože není třeba opakovat znovu to, co již vyjádřil okresní soud a s čím se odvolací soud ztotožnil. Vždyť v kontrastu s výpovědí obžalovaného, jíž soud neuvěřil, pravdivost výpovědí poškozeného a svědků Š [REDAKCE] staršího, H [REDAKCE] a V [REDAKCE] potvrzuje jak výpověď svědka K [REDAKCE] vnuka obžalovaného, který sice nebyl přímým svědkem události, ale vypovídal zprostředkovaně o slovech a chování obžalovaného po příjezdu domů (obžalovaný se vrátil vyklepaný, nervózní a říkal, že se tam pohandrkovali a že mu visel na autě), tak i zjištěné zranění poškozeného specifikované ve skutkové větě (mj. smyková kožní oděrka na malíkové straně střední třetiny pravého předloktí a pohmoždění pravé strany hrudníku) a nakonec i fyzikální zákony, jež vylučují v odvolání obžalovaného nastíněné verze události a potvrzují skutečnosti uváděné poškozeným a svědky V [REDAKCE] a H [REDAKCE]. V situaci velkého zrychlení vozidla zapříčiněného např. rozjetím po předchozím stání se totiž poškozený díky působícím silám musel posunout na kapotě a protože vozidlo přejíždělo protisměr (to potvrdili nejen svědci, ale i sám obžalovaný, který vypověděl, že v tu ránu to odpálil pryč a kdyby něco jelo, tak by zavinil nehodu, protože vjel jakoby do protisměru směrem na [REDAKCE]), řidič se musel dostat na pravou stranu silnice, zrychlení mělo setrvačnou odstředivou složku, která způsobila posun těla na pravou stranu kapoty a jeho pád na silnici. K pádu poškozeného logicky muselo dojít v okamžiku najetí vozidla do svého pravého směru jízdy, neboť v situaci, kdy dojde ke změně směru jízdy v krátkém čase, má setrvačná odstředivá síla značnou velikost a vzhledem k nízkému smykovému tření mezi tělem a kapotou z plechu, je přepadnutí těla velmi snadné. Pochybnosti o tom, jak se **skutkový děj** odehrál, tedy nejsou a tudíž nejsou splněny podmínky pro uplatnění zásady v pochybnostech ve prospěch.
9. Okresní soud se v dalších odstavcích napadeného rozsudku podrobně zabýval i rozbořem právní situace vzniklého incidentu a svůj výklad přiřadil ke správné **právní kvalifikaci**, jež se týká nejen objektivní stránky žalovaného skutku, ale i jeho stránky subjektivní. Na rozdíl od v jednočinném souběhu žalovaného přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, jehož právní kvalifikaci okresní soud vypustil, důvodně považoval za naplněný přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku ve formě pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a nepřímého úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, neboť je evidentní, že obžalovaný jako dospělá a svéprávná osoba a nadto řidič si musel být vědom, že pokud se s vozidlem rozjíždí proti lidskému tělu, může tímto způsobem přinejmenším způsobit ublížení na zdraví ve smyslu § 122 odst. 1 trestního zákoníku, tzn., zranění, jež poškozeného omezí v běžném způsobu života nejméně po dobu 7 dnů. To, že k tomu nedošlo, je jen šťastnou náhodou, neboť reálná možnost vzniku ublížení na zdraví byla v tomto případě i ze

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

subjektivního hlediska obžalovaného dobře předvídatelná, jestliže obžalovaný nezastavil, ale v jízdě s poškozeným na kapotě pokračoval najetím do levotočivé zatáčky v protisměru a s poškozeným ujel několik metrů, než mu z kapoty spadl.

10. Je třeba také zdůraznit, že okresní soud správně nepřistoupil na obhajobu obžalovaného, že takovým způsobem jednal, protože situaci s ohledem na agresivní chování poškozeného a jeho otce vyhodnotil jako nebezpečnou jeho životu a zdraví. Čistě hypoteticky, i kdyby verze poškozeného byla nepravdivá a naopak pravdivé bylo tvrzení obžalovaného o tom, že poškozený se na něj začal dobývat, mlátil mu do okna, což se mu nepodařilo a tak začal kroutit zrcátko na autě, zatímco jeho otec mu hrozil zabitím s lištou od motorové pily o délce 45 cm v ruce, pak ani takto vyhocená situace podle přesvědčení odvolacího soudu neodůvodňuje to, aby se obžalovaný se svým menším užitkovým vozidlem rozjel proti poškozenému a s ním na kapotě ujel přesně nezjištěnou vzdálenost v řádu několika metrů, než mu z kapoty spadl. Vždyť obžalovaný byl v uvedeném okamžiku ve svém vozidle, a i kdyby se cítil M. Š. coby osobou mladší a zdatnější a jeho otcem F. ohrožen, čemuž okresní soud, potažmo ani odvolací soud neuvěřily, pak měl řadu jiných možností, jak se s uvedenou situací vypořádat. Jestliže seděl v autě, pak mohl z místa vycouvat a odjet, případně se v autě zamknout a vyčkat příjezdu policie, to ale neudělal. Vzhledem k vymezení skutku a okolnostem případu zcela jistě nelze dospět k závěru, že by posuzované jednání obžalovaného nebylo z pohledu trestního zákoníku dostatečně společensky škodlivé.
11. Odvolací soud přezkoumal i napadený **výrok o trestu**, avšak ani v této části rozsudku žádné pochybení v neprospěch obžalovaného neshledal. Okresní soud věnoval dostatečnou pozornost zhodnocení všech hledisek majících vliv na stanovení druhu i výměry trestu, přičemž více než dostatečně zohlednil dosavadní trestní zachovalost obžalovaného s jeho dvěma postiženími za přestupková provinění z let 2018 a 2020, jež mu pro odstup času nepřitěžují, stejně jako okolnosti případu, když připustil, že obžalovaný se uvedeného nepřijatelného jednání mohl dopustit v souvislosti s psychicky neovládnutou reakcí na vzniklou situaci, na níž se podílely obě strany. Proto zcela správně poté, co pro absenci doznání a kritického náhledu obžalovaného na spáchanou trestnou činnost nemohl ve věci rozhodnout odklonem, který se nabízel, rozhodl o uložení peněžitého trestu, jehož výměru stanovil s ohledem na majetkové a příjmové poměry obžalovaného velmi mírnou, v počtu 50 denních sazeb po 200 Kč, tj. v celkové výši 10 000 Kč. Vzhledem k tomu, že skutková podstata přečinu úmyslného ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku je spojena výlučně s trestem odnětí svobody ve výměře od 6 měsíců do 3 let, uvedený trest uložený evidentně za podmínek § 67 odst. 3 trestního zákoníku, jak je vysvětleno v odstavci 28 odůvodnění rozsudku, třebaže ve výroku rozsudku je nesprávně uveden § 67 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, je ryze výchovný, nikoli represivní. Důvod pro jeho zmírnění není dán, neboť jde o postih, který odpovídá konkrétním okolnostem případu, osobě obžalovaného a možnostem jeho nápravy.
12. V důsledku podaného odvolání byl přezkoumán rovněž **výrok adhezního řízení**. Okresní soud jím v souladu s § 228 odst. 1 trestního řádu rozhodl o včas a řádně uplatněném nároku poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR ve výši 1 384 Kč, představující náklady za ošetření jejího pojištěnce poškozeného M. Š. Při tomto rozhodování důsledně vycházel z výroku o vině a dále z výše majetkové škody tak, jak byla vyčíslena a prokázána. Není přitom sporu o tom, že jde o škodu vzniklou v příčinné souvislosti s trestnou činností obžalovaného, takže obžalovaný byl správně, tentokrát po linii občanskoprávní podle § 2909 a § 2910 občanského zákoníku uznán povinným poškozené zdravotní pojišťovně tuto částku zaplatit.
13. Odvolání obžalovaného proto bylo jako nedůvodné krajským soudem podle § 256 trestního řádu **zamítnuto**.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** další řádný opravný prostředek **přípustný**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **dovolání** k Nejvyššímu soudu v Brně, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b trestního řádu. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí, a to ve prospěch či v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť by bylo takto označeno.

Praha 25. června 2024

JUDr. Lucie Černá v. r.
předsedkyně senátu